

teada muidugi, õiguse nimel. Üksi Brits olli wabelkaupleja. Kas teate, misjugused mehed need on? Roh, need on nisjugused nagu Üksi Brits olli, peält näha õiglased inimesed, lahke näuga (ehk küll us ühest ja rebane teisest silmast wälja wahib) libedad sõnad suus, ja mõnel peafelmil koguni, nagu Üksi Britsul ka olli, jumalakartuse ais juures; sest kelni ei tohi kelni nagu kanda, sellega on raske petta. Wabelkauplejad on need salakoid, kes teistele aitwad osta ja müüa, aga maksu eest ja maksuma peawad mõlemad. Nemad aitwad ka raha laenata, aga siis peab laenuwõtja ästi maksuma ja laenuandja enamiste omast ilma jääma.

Nisjugune mees olli Üksi Brits. Kus waras warna seina jättis, seal tulli tema järele, tõmbas wälja ja wöttis kasa. Kennel linnas raha olli ehk olemata, seda teadis tema kõige parem. Et wana Kristian Mülleril 300 rubla abstrakt kirstu nurkas seisid, teadis ta ammugi, aga seda ka, et Kristian neid intressi peale ei tahtnud wälja anda. Ommeti ei pidand wanad überublad igaweste seal allitama, seda olli Brits kindlaste nõuuts wõtnud, aga ta mõtles: aeg annab ead nõu, ja waritses.

Kaupmees K., sealsamas linnas, olli kuulus rikkas mees, kandis iga päew ise rided ja sõitis iga nädala ise kõllaga; kes temast möda läks, se teretas, mis ta kõneles ja tegi, sel olli paks rikkuse ais juures ja raha pillas ta mõlema kättega wälja. Üks ainus asi olli nattuke paha; kaupmehe K. ei olnud ammu üht ainust oma juukse karwa enam peas ja tema elas just nenda, kui üks eht kaupmees enne pankrotti langemist peab elama, se on siidi lintidega oma surma aawu kinni katma, et teised neid ei nä.

Nisjugune mees tundis ka Üksi Britso ja olli temale tihti tööd ja teenistust annud. Mittu meest olli Brits kaupmehe küiinde wabele saatnud ja kõige õlpsam olli tal nendega, kes suurt intressi püüdsid. Üksi Brits mõistis ikka asjad nenda aeada, et laenu andjad ise oma

raha kaupmehe kontori kandsid ja teda weel palusid, et wastu wöttaks, mis tema ka igaford armulikult tegi ja mõnikord ni ausa mehe näuga ütles: „Kas teie ise ei raatsi oma raha wälja anda, et mina seda pean tege-ma?“ Se olli tulitibe tõtte, aga mehed arwasid; rikkas mees teeb nalja. Rohked intressid andis ta warši ette, ja se tõmbas mehi ikka jälle tema kontori; kes muidu ei tahtnud tulla, seda aitas Üksi Brits takka ja sai oma rohke maksu.

Sesinane Üksi Brits olli kaua ja kawalaste wana Mülleri ümber, nagu ront raipe ümber piiranud, kunni Müller wiimaks ommeti lõpsu läks ja oma waewaga teenitud 300 rubla kaupmehe kätte kandis. 6 kopikat rubla ehk 6 rubla jaea rubla pealt oleks muidu 18 rubla aastas intressi teinud, aga rikkas kaupmees andis warši 25 rubla, mis wanamehele juurt rõmu tegi, sest nelja aastaga sai sel wiisil 300 rublast 400 rubla ic. Naene olli ka rõmus, ütles: „Kristian, meie oleksime oma nattukest ammu pidand intressi peale panema.“ Kui neil raha pidi tarwis olema, siis pidid poole aastase etteütlemise peale warši tagasi saama.

Ja pidid! — aga pidid ei ole weel said.

Selsamal õhtul läks Üksi Brits kaupmehe juure, pistis oma 75 rubla Juda palka tasku ja niipas keelt; sest neljas osa olli ikka tema suukulu. Kaupmehele jäi 200 rubla ja sest olli ka küllalt, kui muidu saadakse.

Nenda läks weel pool aastat edasi ja Üksi Brits olli oma ussitööd edasi teinud. Seal tulli ühel ilujal ommikul kõla wälja: Kaupmees K. on pankrotti jäänud!

Oh sina Esjand! Müüid läksid Mülleril ja kõige teistel silmad lahti. Kaupmehe wõlakirjadega wõisid oma nina ehk silmi pühkida. Kelle wõlad kinnituid ollid, said waewalt 25 kop. rubla pealt, kel seda ei olnud, jäid kõigest ilma.

„Kõigest ilma! Oma, kas kuuled, kõigest ilma!“ üidid Müller ja kahwatas ära. „Paljast 25 rubla